Ч. 11. Субота 29 (16) січня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

67. засїданє I. сесиї IX. періоду.

На засїданю соймовім в середу по відчитаню вплвивів забрав голос член Видїлу краєвого п. Пілят і відповів на інтерпеляцию п. Цєньского що до участи банку краєвого в справах банку парцеляцийного. З відповіди тої виходить, що банк краєвий не потерпить майже ніяких страт.

П. Цєньский поставив внесенє о відкритє дискусиї над тою справою.

Коли то внесенє достаточно підперто, заявив п. Маршалок, що коли палата то внесенє ухвалить, то він наміряє умістити ту дискусию на першім місци слїдуючого засїданя.

З черги наступило мотивованє чотирох внесень внесених на попередних засїданях, а то п. Старжиньского в справі помноженя служби технїчної в Намістництві, п. Шецля в справі зміни розпорядженя Намістництва о вирубі лїсів і п. Ганчаковского в справі утвореня судів повітових в Перегиньску, долиньского повіта, і в Лїмнїй, турчаньского повіта.

Відтак перейшла палата до дальшої буджетової дискусиї. Промовляв п. Цєньский і обговорював справу шкіл меншости національних і справу заснованя руского університету у Львові.

По промові п. Миронюка-Заячука закрито дискусию, а позаяк було до голосу записаних ще кількох послів, вибрано двох ґенеральних бесїдників, а то п. Левицкого „против“ і п. Бандровского „за“. П. Левицкий яко ґенеральний бесїдник „против“ присьвятив головно свою промову виказаню упослїдженя руского язика в шкільництві взагалї.

На тім о год. 2 по полудни замкнув п. Маршалок засїданє, назначуючи слїдуюче на четвер рано.

---

68 засїданє I. сесиї IX. періоду.

Засїданє розпочало ся о год. 10 м. 40 від полагодженя вплвивів.

Тов. „Руска Захоронка“ в Коломиї внесла через посла Скварка петицию о запомогу на закупно або будову хати для захоронки малих дїтий.

Пос. Винничук попирає петицию вдови по учителю Емілї Дирів з Пасїчної (пов. Станиславів) о підвешенє пенсиї з 500 К на 1000 К, а пос. Т. Старух попирав петицию селянина Чабана з Поршни (пов. Львів) о знесенє ухвали повітової ради у Львові, якою она відкинула ухвалу громадскої ради, що признала Чабанови 20 кор. запомоги.

Внесеня поставили: п. Швед о ограниченє зобовязаня громад і двірских обшарів до певних квот, які мають складати на утриманє народних учителів, п. Сколишевский в справі проєкту закона, щоби позволити громадам на побір оплат від спіритусових напоїв, пива, меду і вина, п. Крисоватий о заложенє в Збаражи ґімназиї з рускою викладовою мовою.

Відтак приступлено до дневного порядку, першу точку якого становить дискусия над відповідию кр. виділу на інтерпеляцию п. Цєньского в справі участи кр. Банку в операциях Банку парцеляцийного.

П. Цєньский заявив, що відповідь кр. виділу вповні єго вдоволила. Він був би за тим, щоби кр. виділ дальших поленень уділював уже банковій комісиї, не соймови. Що до евентуального конкурсу, то се річ властий і інтересованих сторін. Хлопам, котрі будуть наражені на страту, більшість сеї палати прийде напевно з помочию. Щоби не розмазувачи тої справи, звертає ся п. Цєньский до палати, щоби дискусию ограничила виключно до справ, котрі відносять ся до краєвого Банку.

Пос. Тертіль: Краєвий виділ обчисляє страти на випадок спокійної реалїзациї, тимча-

---

11

Зрабованє „Реґента“.

Сьміховинка — М. Блянка.

(Дальше).

В тихих доси і опущених салях Лювру запанувала тепер горячкова діяльність. Під проводом комісаря Фалльота і в присутности Віктора Божера перешукано насамперед основно салї положені близько ґалериї д Апольона. Здоймано зі стін всі образи, оглядано рами, перешукувано вибивані лавки, обертано а навіть витріпувано коци розстелені на земли. Нїчо не постояло на своїм місци, все перевернено до гори ногами.

Вже упорались були з ротундою, перетрясли основно „сальон карре“ і велику ґалерию, коли прийшла черга на малий сальон Дішатель.

В систематичнім порядку поступовано і там. Перешукано лавку до спочиваня, поперевертано всі коци; відтак прийшла черга на образи.

Як-раз здоймили були фрески Бернардіна Люїні, а тепер взяли ся два робітники здоймати зі стіни образ Пречистої Діви Мемлїнґа.

В тій же хвили покотило ся щось по земли, що, видко, при здойманю образу впало на землю.

— То „Реґент“ — крикнув Віктор.

Камінь засьвітив ся на земли своїми блискучими красками дуги, сьвітив ся мов би відлупаний куснк сонця, поблискував тисячами сьвітил.

— То „Реґент“!

Всї тепер так крикнули, але нїхто не важив ся схилити ся по диямант. Всї стояли мов би зачаровані і лиш споглядали на поблискуючий ювель, котрий заворушив був цілий Париж, а тепер лежав спокійно на земли і сьвітив ся мов сонце.

Фалльо підняв єго наконець, пообертав єго між пальцями на всї боки і сказав:

— То „Реґент“! То дійстно той сам! Видко, що ви мали таки добру гадку.

Тимчасом Віктор оглянув докладно рами, за котрими камінь був схований і при тім знайшов із заду в однїй рамі діру із сука, в котрій „Реґент“ був схований. Він показав то місце комісареви і сказав при тім:

— Злодій мабуть вже наперед оглядав рами і шукав в них якоїсь кривки, бо случайно певно не добачив тут діру із сука. Здає ся також, що він тут вже не один день ждав на догідну хвилю в цїли виконаня своєї наміреної крадежи. А така хвиля знайшла ся в хвили атаку згаданої дами. Ну, такий камінь хиба вже варт такої терпеливости.

— Так отже „Реґент“ уратований і нїхто не заперечить, що вам належить ся нагорода. Ваша бистроумність сьвітло побідила. Може можете дати менї ще й раду, як знайти злодія.

Злодія!

Віктор міг би був єго назвати. Але то не була єго задача. Не міг преці зрадити приятеля, длятого що той дав ся намовити до так нерозважного закладу. Але й комісареви хотів дати раду, котра би нїчого не коштувала а єго повагу ще більше піднесла. — Дуже проста річ — сказав він. — Потребуєте лиш сказати полїцийному аґентови, щоби сів собі на лавці напроти образу Мемлїнґа і удавав, що дрімає. Скоро лиш хтось зачне порати ся коло рам, то вже й будете мати злодія.

— Знаменито! Будьте певні, що я викрию злодія так, як ви знайшли „Реґента“.

Віктор зачав трохи сумнївати ся о тім, бо він, розуміє ся, був би Ґастона Сантієра зараз остеріг і сказав лиш: Желаю вам того з цілого серця. — Але тепер чей можу просити, щоби випустити мого вуйка?

*

Коли Віктор біг улицями, щоби вуйкови Відемановы дати знати, що єго наконець вже увільнили, потручував людий кілька разів і ледви на стілько мав часу, що перепросив сего або того кількома словами, а відтак гнав зараз дальше.

Але тепер мусів таки задержати ся в своїм бігу.

Лякроа станув напроти него.

— А що, чи ти вже єго знайшов? — крикнув він.

— Так менї щось здає ся. На всякий случай можеш запросити на завтра вечер всїх участників. Можеш Ґастона Сантієра поздоровити від мене і єму сказати, нехай постарає ся о бочку Бордо. Але я тепер спішу ся.

сом не є тайною, що спокійна реалізация не можлива.

Вправді краєвий Банк не дуже потерпить, але за те потерпить хлопске населенє. Зле господарили ті, що від кількох літ сягнули по власть в краю над цілою парцеляциєю. Бесідник відчитує резолюцию, в котрій пропонує переказанє справи банковій комисиї з порученєм їй докладного розслідженя, о скілько нараженї хлопскі ощадности, та предложила внесеня що до евентуальної помочи.

Кр. маршалок заявляє, що (на основі § 73 реґуляміну) не вільно ставити внесенє при дискусиї над відповідию на інтерпеляцию.

Пос. Горайский стверджує, що краєвий банк при навязуваню зносин з парцеляцийним банком зажадав, щоби мав своїх мужів довіря в надзираючій раді. Поставив також домаганє, щоби парцеляцийний банк не шукав жадних нових кредитів, тілько черпав їх з краєвого банку. Так тревало до 1905 р. Змінено се що йно в наслідок соймової ухвали що до парцеляциї. Через те, що краєвий банк домагав ся від парцеляцийного виконуваня соймових ухвал, а той не міг до сего приміпити ся, кредитові відносини між обома банками перервали ся майже цілковито. Надзираюча рада краєв. банку розслїджувала справу кождої нової парцеляциї, о скілько она надає ся до субвенцiонованя. В послїдних кредитах пішов краєвий банк за далеко. Тому що парцеляцийний банк мусів брати кредит і з иньших жерел, мужі довіря виступили з єго надзираючої ради — і краєвий банк не мав уже ніякої контролї. Тепер получили ся всї львівскі банки в тій справі. Вибраний ними субкомітет стверджує, що не є так зле, як виглядало, що в рахунках нема разячих надужить і що парцеляцию ведено річево: власне гірші ґрунти розпарцельовано і продано.

П. Яблоньский: Краєвий банк утратить тілько 140.000 К. Але хто тут винен? В часї закладаня парцеляцийного банку засїдав в нїм муж довіря краєвого банку, котрий чейже мав уха й очи. Може тут відограти ролю політичні мотиви, може в тім була сильнїйша воля і тяжша рука? Бо й потому, коли парцеляцийний банк зачав упадати, вийшла думка з голови начальника, бистрий плян, хоч не конче етичний: хотів перевести фузию парцеляцийної институциї взагалї. На те в фінансовій мові є слово, на щастє, не польске. В послїдних часах кр. банк розпочав репресию на деяких стоваришенях, відмовляючи їм кредиту. Бесїдник домагає ся, щоби візвати начальство краєвого банку, аби льоковані банком капітали були безпечні.

Пос. Рацїборский: Я був би не говорив, як би не за великий крик людовців. Вже в 1904 роцї деякі члени надзираючої ради парц. банку остерігали, що банк зближає ся до руїни. Бесїдник цитує лист директора краєвого банку Зґурского, котрий жадає „фузиї“ парцеляцийних стоваришень. Але була би то радше „трансфузия“, при помочи котрої брало би ся гроші з институций здорових для нездорових. Тепер ходить о те, за чиї гроші ратувати польских хлопів. Аби лиш не з краєвих. Нехай хлопи научать ся відріжняти фальшивих пророків від правдивих! Треба ратувати оцадпою ліквідациєю, відобрати парцеляцийний банк теперішному зарядови і віддати котрійсь з парцеляцийних спілок під услівєм, щоби було окреме „конто“ для него.

Новинки.

Львів, дня 28 січня 1909.

— Іменованя. С. В. Цїсар іменував радника почтового Стан. Шелїговского у Львові управителем почтовим. — Львівский висший суд краєвий іменував офицiялів канцеляриних: Дом. Голяю у Львові в висшім судї краєв., Ад. Анржецкого в Мостисках і Волод. Врєвку в Самборі, старшими офицiялами канцеляриийними ad personam з полишенєм всїх в дотеперішних місцях службових.

— Преосьв. епископ Ортиньский звідав, як доносить „Душпастир“, дня 31 грудня м. р. австрийский еміґрацийний дім в Ню Йорку, де повитав Преосьвященого австрийский консуль і уряд еміґрацийного дому. Владика зажадав місця для Русинів в тім домі з відповідною рускою репрезентациєю, на що уряд згодив ся. Тим способом — кінчить „Душпастир“ — полагоджено некуче дїло, справу еміґрацийного дому для Русинів, а близші інформациї в тім дїлї подасть ся небавком до прилюдної відомости.

— В справі циганьских крадежий подає ц. к. краєвий суд у Львові до відомости: Проти банди циганів (26 осіб) з Альфредівки веде ся в краєвім карнім судї у Львові слїдство о злочин крадежи, якого допустили ся в жовтни, падолисті та з початком грудня 1909 р. в околиці Коломиї, Рогатина, Ходорова, Перемишлян і Бібрки. У циганів сконфісковано золоті і срібні річи, а то перстенї, ковтки, годинники, ланцушки, срібні збанки, срібні остроги, блаватні материї, полотна всякого рода, хустки, части убрань, подушки, перини, сокири і инші річи, котрі переховано в судї. Є здогад, що цигани наслїдком погони за ними покинули яко вкрадені 3 конї і віз: один кінь карий з лисиною, обі задні ноги коло кістки білі, около 7 літ і дві кобили, обі карі, одна около 7—8 літ а друга около 10 літ; візок угорский, жовто мальований. Конї і візок знаходять ся під доглядом міского уряду в Перемишлянах. Повідомляє ся невідомих пошкодованих, що річи переховані в судї можна оглядати дня 7 лютого с. р. о год. 10 рано за зголошенєм у слїдчого судиї, відділ XI, бюро 16, а конї за зголошенєм в міскім урядї в Перемишлянах. У всяких письменних зголошенях треба покликувати ся на означенє справи Нр. 3777/9.

Шпилька до краватки, зі золота 14 проби з рубіном і двома брилянтиками на золотій лїсочцї оправленими, знаходить ся в судовім переховано і походить правдоподібно з крадежи у невідомого властителя. Шпильку сю можна оглядати за зголошенєм в ц. к. краєвім карнім судї у Львові, відділ XI, бюро 16, дня 8 лютого с. р. о годинї 11 рано, а в письменних зголошенях належить покликувати ся на означенє справи Нр. 3346/9.

— Самоубийство. В купелевім заведеню „Діяна“ при ул. Словацкого стрілив оногди перед полуднем до себе з бравнінґа в голову Михайло Маєр, контрольор вязниць краєвого суду карного у Львові, а куля застрягла в мозку. Маєра, котрий зранив ся на смерть і стратив притомність, але ще жив відставила ноготівля ратункова до шпиталю. Що було причиною самоубийства, не знати; здаєсь однак, що може сильний розстрій нервовий, бо спостережено, що нещасливий в послїдних днях був дуже зденервований.

— Знов карколомний шпорт. Вчера вечером якийсь любитель санкового шпорту наїхав на ул. Стрийскій на п. Володислава Грушецкого з такою силою, що перевернув єго і потовк сильно та підбив око так дуже, що опухлина заступила єму цїле праве око. Шпортовець перевернувши санки, а сам втїк. Така сама пригода стрітила п. Олену Яніщевску, котра упавши потовкла собі голову і ногу. — Гринько Занько, господар із Жиравки, дав знати на поліцию, що дня 20 с. м. о 6 год. вечером, коли їхав саньми з міста ул. Стрийского і сидів, як звичайно селяни, коли їдуть на санях, якийсь санковий шпортовець наїхав на его сани, сполошив конї, котрі в наслїдок того перевернули саньми в поперек улицї, а єму самому звихнув праву ногу і потовк тяжко ліву руку так, що він мусів цїлий тиждень пролежати в ліжку. Отсе суть найновійші здобутки карколомного шпорту з тою ріжницею, що самі шпортовці самі ще собі карків не поломили, а ломять лиш кости посторонним людем.

— Вовки. В сторонах коло Делятина появили ся вовки в значній скількости. Сими днями над раном впало стадо вовків на обійстє побережника Гонти, котре знаходить ся зараз за містом під лїсом. Гонта вчувши, що пес зачав страшно вити, вибіг на двір і побачив стадо вовків. Він вернув до хати по рушницю, але вже було за пізно. Вовки роздерли пса і забрали з собою до лїса. Лїсничий Хрж наставив зелїза на вовки і на одно таке зелїзо зловив ся вовк незвичайної величини. Вовк

— Зроблю то дуже радо, але треба дуже далеко іти, товариство омнибусове хоче виплачувати дивіденди, а я —

Віктор вже здогадав ся. Він вийняв мошонку і висипав всї гроші доброму Лякроа на руку та не чекаючи, аж той буде дякувати, побіг дальше.

Але Лякроа серед глоти на париских улицях мов би скала серед моря, об котру розбивають ся филї. Тілько гроший на своїй руцї він ще ніколи не бачив. Отворив очи так широко, як лиш міг. І дїйстно — гроші ще таки не щезли!

Він оглянув ся за тим, що їх дав, але того вже не було видко.

— Бідачиско! — замуркотів він сам до себе. — Він тепер таки вже зовсїм з розуму зійшов.

Але відтак всунув гроші розважно до кишенї і зачав над тим думати, що би то за них купити.

*

Віктор ждав нетерпеливо в розмовници слїдчої вязницї. Наконець отворили ся двері і увійшов вуйко Відеман в супроводі нехибного дозорця.

Вже на перший погляд можна було пізнати: вуйко Відеман помляк, навіть дуже помляк. Єго животик був значно спав, червоний перед тим ніс, що аж сьвітив ся і був доказом великої розкоші житя, тепер був цїлий посинів, малі очи, що звичайно так хитро зиркали, стали тепер якісь мутні а під очима виднїли ся глубокі темні смуги.

Іван Відеман пізнав зараз свого сестрінця, але, видко стратив вже був всю надію, бо єго голос був дуже слабий, коли він відозвав ся: То ти ще направду не забув на мене? Менї здає ся, що й вічність не може довше тревати, як той час, від коли ти був тут у мене.

— То було перед пяти днями.

Вуйко Відеман лиш сумно кивнув потакуючи головою. — Перед пяти вічностями! А що там бідна Кеті порабляє?

— Мушу єї заєдно потїшати.

— Добре — добре. Роби їй лиш надію. Але менї здає ся, що я тут ще з голоду згину.

— Будьте переконанї, вуйку, що то вже не довго потягне ся. Я зробив все, що лиш міг, щоби поставити доказ вашої невинности.

— Хоч у тебе й найлїпша воля, то всетаки прийдесь менї тут загибати.

— А як би менї таки удало ся?

— То я був би тобі на віки вдячний.

— А як би я зажадав, щоби ви віддали Кеті за мене?

— То побери ся з нею.

— Беру вас за слово, вуйку. Я прийшов сюди, бо виробив ваше увільненє, бо я сам таки знайшов зрабованого „Реґента“. Вас сейчас випустять.

— Чи таки направду?

— Направду.

Може в десять мінут опісля ішли вже вуйко і сестрінець попід руку сходами на долину.

— Тож то Кеті здивує ся! Тож то витріщить очи! Розумію ся, що можеш женити ся з нею. Та й чому би нї? Скорше чи пізнїйше — любов то глупота, котрої розумом не вилїчиш. Але тоді виносїть ся з Парижа! Не хочу більше нічого й чути про се місто.

На розї якоїсь улицї, коли якраз скручували до готелю Бельві, вхопив він свого сестрінця за рукав і задержав єго на хвильку. — Подумай собі — сказав він — навіть табаки не дали менї понюхати!

(Конець буде).

побачивши п. Хржа, готов був навіть з велізом кинути ся на него, але п. Хрж за другим вистрілом убив его на місци. Звір важив 32 кільо, а п. Хрж постановив дати его виппхати.

— **Російске шпігуньство в Австриї.** Зносини російского аташе войскового у Відни, полковника — як він себе називав — де Марченка, не позістали незвістні в дипльоматичних кругах. На балю двірскім, який відбув ся дня 18 с. м., розповідав один із заграничних послів цілу ту справу російского шпігуньства всїлякии особам і она була предметом розмови кількох дипльоматів. Цісареви зложено також основний звіт о сій справі і Монарха дав полковникови де Марченко виразно пізнати своє невдоволене. Коли цісар на балю приступив до громадки войскових аташе, в котрій був також і Марченко, цісар подав руку одному з молодших аташе, що стояв коло полковника і перейшов попри Марченка, не глянувши навіть на него. Коли Монарх опісля ще раз переходив попри войскових аташе, стояв полковник де Марченко на самім переді. Цісар з'іґнорував его й сим разом так, що то всім мусїло впасти в очи.

Сї події зробили становище російского аташе войскового неможливим; він мусів покинути Відень. Виїзд полковника Марченка зробив в дипльоматичних кругах тим більшу сензацию, що істория шпігуньства не знає того, щоби нею займали ся також войскові аташе. Бо треба знати, що войсковим аташе заказують їх власні правительства займати ся шпігуньством і входити в зносини зі шпігунами. В такі зносини, коли они потрібні, входять окремі аґенти. Коли же якісь люди зголошують ся до войскових аташе з якимись шпігуньскими доносами, то они обовязані відослати шпігунів просто до міністерства війни, нехай оно ним займає ся.

— **Кровава бійка в соймі.** До небувалої в нашім соймі і нечуваної в инших законодатних тїлах сцени прийшло вчера по полудни в кульоарах соймового будинку межи послами Тимотеєм і Антоном Старухами з одної сторони а редактором „Руск. Селянина“ Витовтом Демянчуком з другої. Причиною тої сцени, котра закінчила ся кровавою бійкою, стало ся то, що пос. Тимотей Старух підчас дебати буджевої в суботу виступив дуже остро против „Руск. Селянина“ за его напасти на руских послів, а редактора тої ґазетки, п. Витовта Демянчука назвав „собакою“ і „индивідуум, каране 44 разів за крадіж“. П. Демянчук хотів відплатити ся за ту зневагу і прийшов до сойму та війшов на салю вже по замкненю засїданя. Побачивши там пос. Старуха, вернув на коритар, а коли пос. Тимотей Старух вийшов із салї, Демянчук кинув ся на него з словами: „А ти лайдаку, ти будеш на мене нападати!“ — а піднісши руку в гору, вдарив (чи лиш, після иншої версиї, хотів вдарити) в лице. Пос. Старух, чоловік високого росту і сильний, почав в тій хвили валити Демянчука кулаками, куди попало. На поміч братови прибіг пос. Антін Старух і став також бити Демянчука, котрий, як кажуть, боронив ся палицею. Пос. Тимотей Старух вирвав ему палицю і став тодї так бити нею Демянчука по голові, що его аж кров облила. Демянчук вирвав ся і став втїкати, але оба братя здогонили его і так били его, один палицею а другий кулаками, що аж кров брискала на всї боки а Демянчук впав на землю.

Аж тепер збігли ся деякі посли, які пе були в будинку, їм прибігла на поміч служба соймова і зачали боронити Демянчука; підняли облитого кровю з землї і усунули на бік, а обох розлючених послів стали успокоювати і вразумляти. Ледви однак Демянчук вирвав ся і станув в місци, де близько вхід до реставрациї та держав ся там вішалок, на котрих висять верхні одіня послів, як туди зайшов і пос. Старух до свого одїня. Там вхопив він свою грубу палицю черешнївку і став знов валити нею Демянчука. Кров поплила грубими струями і текла по лици і одіню Демянчука. Наконець удало ся Демянчукови впасти в товпу послів і урядників Видїлу краєвого, котрі его заслонили і охоронили від дальших побоїв.

Так закінчила ся кровава авантура в будинку соймовім і буде тепер предметом судової розправи. По авантурі явив ся в будинку соймовім комісар полициї п. Квятковский, але не заставши вже нікого, пішов до помешканя п. Демянчука і там випитував его. П. Демянчук каже, що не вдарив пос. Тимотея Старуха в лице, лиш спитав его, на якій основі казав він в соймі, що він, Демянчук був караний за крадїж. Пос. Старух на то нічого не відповів, лиш став его бити. П. Демянчук каже також, що не мав палиці в руцї, лиш пос. Старух бив его палицею. Кажуть, що п. Демянчук має бути тяжко ранений.

Телеґрами.

Париж 28 січня. Год. пів до 1 в почи: Вода заєдно прибуває. Площу згоди замкнула піхота. В Фобурж Ст. Антоан побоюють ся попуканя всїх каналів. Улиці вкриває темнота.

Париж 28 січня. Год. 2 рано. О півночи положене погіршило ся. Від 4 год. пополудни настав сильний мороз, вода замерзла. Рури каналові пукають. Одна з найбільших в Парижи частий, часть XII. єсть зовсім залита. Повінь навістила найприкрійше части XIII. і XV., котрі суть позбавлені сьвітла і води до питя.

Париж 28 січня. Год. три чверти на 3-ої рано. Положене в VII. части погіршило ся. На улицях можна лиш лодками плавати. Вода залила також есплянаду Інвалїдів. Переїзд через міст заборонено.

Київ 28 січня. Привезено тут громаду артилєристів, официрів і вояків, арештованих з приказу охрани.

Петербург 28 січня. Після обчисленя сенатора Ґаріна підчас російско-японьскої війни інтендантура наробила шкоди (читай: розікрала) на десятки міліонів рублїв.

Атини 28 січня. Драґуніс утворив новий кабінет, до котрого покликано ґен. Зорбаса на міністра війни. Зміна та настала на жадане лїґи войскової.

Тегеран 28 січня. На одній з площ повішено публично сестрінця Амлаха ед Давлеха, котрий видалений разом з приклонниками давнїйшого шаха Магомеда Алї з Перзиї, вернув тепер без призволеня до краю.

Каїро 28 січня. Воздухоплавець Летем (Latham) впав вчера підчас злету з висоти 40 метрів. Его лїтак розторощений, Летемови самому не стало ся нічого.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 1·12.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, 9^{35}.
„ $^2/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{33}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.
До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педагогічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь грав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літньою порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Грімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Жите і слава Тараса Шевченка, (образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катрэнко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На річках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвінаі, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Короленский: Дві могилі, бр. 18 с., опр. 32 с.
Англійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хліба (з французского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґуліверa до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з французского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).